

ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ

maleficia.noblogs.org

ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΕΙ

10/22

Τον τελευταίο καιρό, με αφορμή καταγγελίες που δημοσιοποιήθηκαν σχετικά με παραβιαστικές συμπεριφορές, παρατηρήσαμε πως αυτές προκάλεσαν μια σειρά από αντιδράσεις λόγω του περιεχομένου τους, του τρόπου γραφής τους και των λεπτομερειών που έδιναν σε σχέση με τα γεγονότα. Παρατηρήσαμε επίσης πως μεγάλο κομμάτι της προσοχής έκλεψε το ύφος του κειμένου, αναντίστοιχα από τα γεγονότα που καταγγέλλονταν σε αυτό. Ξεκίνησε έτσι μια κουβέντα για το τι είναι μια καταγγελία και ως τι την κρίνουμε τελικά.

Καταγγελία ως εργαλείο

Μια καταγγελία για εμάς είναι ένα εργαλείο. Ένας τρόπος δηλαδή να μιλήσουν τα υποκείμενα για αυτά που έχουν βιώσει, να αναδείξουν σεξιστικές παραβιαστικές συμπεριφορές, να προστατευθούν και να προστατεύσουν άλλες. Είναι επίσης ένα εργαλείο ενδυνάμωσης τόσο για τα υποκείμενα που την γράφουν όσο και για όλα εμάς. Είναι κείμενα βιωματικά, είναι καταθέσεις συναισθημάτων και στιγμών και δεν χρειάζεται απαραίτητα να είναι πολιτικά κείμενα για να γίνουν αποδεκτά. Δεν επιλέγουμε λοιπόν να τα κρίνουμε για τον τρόπο γραφής τους ούτε για το ύφος τους, γιατί έτσι δεν θα εστιάζαμε στον σκοπό ή το λόγο για τον οποίο αυτά γράφτηκαν. Και στόχος είναι οποιοδήποτε άτομο να μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτό το εργαλείο χωρίς τον φόβο να κριθεί για τον τρόπο που το έγραψε και το βίωσε, χωρίς τον φόβο να κριθεί επειδή το έγραψε και επειδή το βίωσε. Γιατί αλλιώς οι καταγγελίες χάνουν τελικά την δύναμή τους και την σημασία τους.

Σοκ

Το σοκ στην ιατρική σημαίνει το σύνολο των διαταραχών που προκαλούνται από βίαιες μεταβολές της κατάστασης του οργανισμού. Γιατί λοιπόν σοκαριζόμαστε όταν ακούμε για την σεξουαλική ζωή των άλλων, όταν μιλάνε για μουνιά, όταν μαθαίνουμε λεπτομέρειες και φτιάχνουμε εικόνες; Είναι αυτό κάτι βρώμικο, κάτι ντροπιαστικό ή μια παραβιαστική συμπεριφορά που συνειδητοποιούμε ότι και εμείς έχουμε κάνει ή έχουμε δεχτεί;

Ακούγοντας τις λεπτομέρειες που πολλοί επιλέγουν να αποκαλούν «βρώμικες», μεταβάλλεται η κατάσταση που έχουμε συνηθίσει. Ενεργοποιείται λοιπόν το σοκ και μετά εμφανίζονται τα στεγανά και τα κατάλοιπα που φέρουμε. Ξυπνά τις άμυνές μας που συνήθως θα στραφούν πιο εύκολα ενάντια στο υποκείμενο που το βίωσε και δεν αντέδρασε (το γνωστό victim blaming δηλαδή) και ύστερα το γιατί και πώς τα λέει αυτά. Και έτσι για ακόμα μια φορά η εστίαση στρέφεται στο τι έκανε το άτομο που

το βίωσε και όχι στο γεγονός καθαυτό. Και σημασία δεν έχει τελικά το πώς γράφτηκε μια καταγγελία αλλά η άρνησή μας να ακούσουμε τι λέει και να ξεγυμνώσουμε πραγματικά τον «αυτοκράτορα» που κρύβεται πίσω από τις λέξεις, αλλά και τον εαυτό μας.

Τα «εν οίκω μη εν δήμω» μας έμαθαν. Ό,τι συμβαίνει πίσω από κλειστές πόρτες παραμένει εκεί, καλά κρυμμένο, και δεν μπορείς να μιλήσεις γι' αυτό. Από την σεξουαλική σου ευχαρίστηση μέχρι την κακοποίησή σου. Ό,τι σου συμβαίνει έγινε για να παραμείνει κρυφό, χάνοντας έτσι την αίσθηση του συλλογικού βιώματος και την κοινωνική δύναμή του. Και αυτό είναι και το όπλο της πατριαρχίας που μας κρατά αιχμάλωτες στην σιωπή και καταδικασμένα στην ενοχή.

Μήπως λοιπόν ήρθε η ώρα να μιλήσουμε για την σεξουαλική κουλτούρα που κρύβεται πίσω από όλα αυτά, που μας μεγάλωσε και τόσο μας βαραίνει;

Να μιλήσουμε για την τεράστια αυτή ευθύνη με την οποία μεγαλώσαμε σαν γυναίκες. Ευθύνη να κάνουμε τη σεξουαλική εμπειρία απολαυστική για τους άντρες και το πώς για εμάς αυτή είναι τελικά η απόλαυσή μας. Για την ανακούφιση που αναμένεται από εμάς να παρέχουμε κάνοντάς μας έτσι αντικείμενα πάνω στα οποία οι άντρες εκτονώνουν την καταπίεσή τους.

Μας βιάζουν, στα κρεβάτια και στους δρόμους, ακριβώς επειδή προοριζόμαστε να είμαστε οι πάροχοι σεξουαλικής ικανοποίησης, οι βαλβίδες ασφαλείας για οτιδήποτε πάει στραβά. Ειδικότερα δε όταν αρνούμαστε να παρασταίνουμε στο κρεβάτι ότι το κάνουμε με όλη μας την καρδιά. Για το καθήκον μας να είμαστε θελκτικές χάνοντας τελικά τα ίδια μας τα σώματα και την σχέση μας με αυτά, αφού πλέον δεν μας ανήκουν, είναι εμπορεύματα και συλλογικά αγαθά που ανήκουν σε κάθε άντρα, σε κάθε στόμα και σε κάθε εικόνα. Και τελικά τα σώματά αυτά τα μισούμε και τα κοιτάμε με ξένα μάτια και ξέρουμε ότι τόσα πολλά εξαρτώνται από αυτό. «Θα βρούμε μια καλή ή κακή δουλειά, θα πετύχουμε κοινωνική αναγνώριση, θα αποκτήσουμε μια συντροφιά για να γλιτώσουμε από τη μοναξιά που μας επιφυλάσσει αυτή η κοινωνία.»

Σώματα κλεμμένα, απαλλοτριωμένα.

**Silvia Federici*

Και μαζί με τα σώματά μας χάσαμε και το δικαίωμά μας στα όχι και στα μη. Και τόσοι άντρες έμαθαν να μην διαβάζουν τα σημάδια, να μην τα ακούν, να τα αγνοούν και να τα κάνουν όλα με τον δικό τους τρόπο. Και έτσι δεν μάθαμε σε ποιο σημείο πρέπει να του πούμε να σταματήσει, πόσο σθεναρά πρέπει να του αντισταθούμε, μιας και ποτέ δε μας επιτράπηκε.

Η συλλογική μνήμη όμως φέρνει τις συλλογικές αντιστάσεις.

Δεν είμαστε μόνες. Είμαστε πολλές και είμαστε εδώ να διεκδικήσουμε όχι μόνο τα σώματά μας αλλά και το δικαίωμά μας στα όχι μας.

Και συλλογικά πρέπει να μιλήσουμε για τα ζητήματα αυτά και να πλαισιώσουμε τα εργαλεία μας.

Για να γίνει έτσι κάθε καταγγελία αφορμή για συζήτηση, ενδυνάμωση και αντίσταση!

maleficia@riseup.net